

Трето съобщение

Преживяното от Йов ограбване и поглъщане, което Бог извърши в Стария Завет, е много по-малко от това, което Павел преживя в Новия Завет

Пасажи от Писанията: Йов 3:1;
2 Кор. 4:10-12, 16-18; Фил. 1:19-25; 4:4

I. Йов беше крайно разстроен, объркан и зает със страданието, свързано с нещастията, които сполетяха неговия имот и неговите деца, както и с болестта в неговото тяло, въпреки неговото съвършенство, правдивост и непорочност:

А. Когато Йов прокле деня, в който се беше родил, което е равнозначно на проклинане на собствената си майка, той със сигурност не постъпи по съвършен и правдив начин и не опази непорочността си. Напротив, той претърпя крушение в непорочността си – Йов. 3:1.

Б. Намерението на Бога беше да разруши природния Йов в неговото съвършенство и правдивост, за да може да изгради един нов Йов в Божията природа и качества, така че да може да превърне Йов в Божи човек, който да бъде конституиран с Бога съгласно Неговата икономика. Такъв човек (като Павел) никога не би се оставил да бъде завлечен от беди и проблеми, че да прокълне рождението си и да предпочете да умре, отколкото да живее – Фил. 1:19-25; 4:5-9.

В. Йов живееше с мисълта за своето превъзходно минало и оплакваше мизерното си настояще (Йов 29:1–30:31). Той упорито държеше с всички сили на правдивостта, праведността, непорочността и съвършенството си, и дори се хвалеше с тях (27:1-7; 31:1-40):

1. Но Павел се упражняваше да забравя нещата зад себе си в миналото, за да придобие настоящия „днешен Христос“ до краен предел – Фил. 3:8, 13-14.

2. Освен това Павел не беше човек, живеещ с мисълта за вчера, а човек на настоящето (Евр. 3:7-8, 15; Пс. 95:7-8). Не бива да гледаме далеч в бъдещето, нито да обръщаме взор към миналото. Ние сме хора на настоящето (Мт. 6:11, 33-34; Лк. 19:9-10; 23:43).

3. Христос, Когото обичаме, е настоящият Христос, днешният Христос, Христос, Който е на престола в небесата и е наше всекидневно спасение и ежеминутно снабдяване, което ни поддържа да живеем небесен живот на земята – Мт. 28:20; 1 Петр. 1:8; Евр. 8:2; 4:14-15; 7:26; 2 Кор. 6:2; Римл. 5:10.

4. Когато напълно се превърнем в Новият Ерусалим, ще имаме настоящето, защото всеки ден във вечността е настоящето, днес. Ние притежаваме само днешния ден, не утрешния.

Г. Чрез осемте си речи към тримата си приятели, Йов разкри себе си като човек, притежаващ следните характеристики:

1. Йов беше себеправеден (Йов 6:30; 9:20; 27:5-6; 32:1). Той беше помрачен от успеха и постиженията на природното си същество и беше доволен от това, в което се беше превърнал, но той беше в неведение относно мизерното си състояние пред Бога (вж. Фил. 3:9; Откр. 3:17-18).

2. Йов признаваше Бога по име, но не и в реалност. Той не беше напоен, изпълнен и слят с Бога, така че да бъде едно с Него – Пс. 92:10; Лев. 2:4-5; Римл. 8:16; 2 Тим. 4:22; 1 Кор. 6:17; Еф. 3:19; 5:18, 26; Евр. 2:10-11.

3. Йов не притежаваше никакви елементи, които да изразяват някакви аспекти или характерни черти на Новия Ерусалим като Божи организъм, който живее и изразява

Бога във вечността. За разлика от Йов, Божието име, името на Новия Ерусалим и името на Господа са написани върху победителите, което показва, че Бог, природата на Новия Ерусалим и личността на Господа са вработени в победителите – Откр. 3:12.

Д. Йов и неговите приятели не знаеха целта на Божията разправа с Йов, но Павел заявяваше на новозаветните вярващи, че страданията, преживявани от вярващите, произвеждат за тях вечна тежина на слава, която е Бог на славата като техен славен дял за тяхна придобивка и наслаждение във вечността – 2 Кор. 4:17.

Е. Ако Йов и неговите приятели бяха отделили време да потърсят Бога в дух на смирение и ако те упражняваха духа си в молитва (Ис. 57:15; 66:2; Кол. 4:2), Бог щеше да им покаже, че новородените, преобразени и прославени светии в Христос нямат нищо общо с природния човек и не се нуждаят да изграждат себе си с помощта на природни добродетели.

Ж. Това небесно видение щеше да им спести всичките суетни спорове, които бяха загуба на време и само увеличаваха болката на Йов. Тези техни спорове са описани в трийсет и пет глави като един летопис за група слепци, които се лутат пипнешком в тъмнината. Те говореха за Бога и за своя дух (Йов 32:8), но те упражняваха ума си на протежение на три дълги поредици от спорове, вместо да упражнят духа си да се помолят за Йов и да общуват помежду си, така че да могат да се докоснат до Бога и да Го приемат като свой живот, светлина и духовно снабдяване:

1. Ако искаме да имаме жизнени групи, трябва да си вземем поука от тези разговори в книгата Йов. Групата, която виждаме в книгата Йов, е един отрицателен пример. Днес не бива да имаме подобни групови събрания в църковния живот. Първото нещо, което трябва да правим, когато се събираме заедно, е да упражняваме духа си да се молим. Жизнените групи са групи за жизнена молитва – вж. Деян. 12:5, 11-12; Евр. 10:24-25; 3:13.
2. Групите са жизнени в тези два духа – в нашия човешки дух и в Божия божествен Дух. Християнският живот е живот на завършения Дух като завършеност на Триединния Бог, Който обитава в нашия новороден дух и е слят с него в едно – Йн. 4:24; Римл. 8:16; 1 Кор. 6:17; Гал. 3:14; 6:18.
3. Трябва да се учим да се докосваме до божествения Дух в нашия дух. Това е същинското значение на християнския живот и работа. Това е движението на Бога в човека и движението на човека в Бога за осъществяване на Неговата икономика, на Неговия план, за раздаването на Него Самия в Христос като Духът в човека, с цел изграждането на Неговото Тяло и подготовката на Неговата невеста за завършването на Новия Ерусалим – 2 Кор. 2:13; Фил. 3:3; Римл. 1:9.
4. В Посланието към Римляните Павел подчертава, че това, което сме (2:29; 8:5-6, 9), което притежаваме (стих. 10, 16) и което вършим спрямо Бога (1:9; 7:6; 8:4; 12:11) трябва да бъде в нашия дух. Трябва да бъдем усъвършенствани и изградени, за да бъдем хора в духа. Само ако сме в духа, ще можем да бъдем хора, които обичат Бога, търсят Христос и са победители (Откр. 1:10; 4:2; 17:3; 21:10).

II. Преживяното от Йов ограбване и поглъщане, което Бог извърши в Стария Завет, е много по-малко от това, което Павел преживя в Новия Завет – 1 Тим. 1:16:

А. Поглъщането, извършвано от Бога, е предназначено да ни изтощи, а ограбването на Бога е предназначено да ни разруши и да отнеме съвкупността на нашата непорочност – нашето природно съвършенство и правдивост в нашия характер – които заменят нашето живеене на Христос за Негово изражение – Фил. 1:19-20; 3:4-9а.

Б. Ден след ден и час по час Йов тлееше неохотно и злостно, но в Новия Завет Божието поглъщане и ограбване се превръщат в приятни неща. От деня, в който Павел се обърна, той се превърна в човек, намиращ се под Божието поглъщане и ограбване, като

- един затворник в Господа, но той беше пълен с радост и веселие – Деян. 9:15-16; 2 Кор. 4:16; Фил. 1:19-21а; Еф. 3:1; 4:1; Фил. 1:4, 18, 25; 2:2, 17-18, 28-29; 3:1; 4:1, 4.
- В. Павел беше съразпнат с Христос. Да се новородим чрез приключване и зараждане, означава да се новородим разпънати (Йн. 3:5; Римл. 6:4; Кол. 2:12). Подобно на Павел, и ние се новородихме разпънати, за да може вече не ние да живеем, а Христос да живее в нас (Гал. 2:20).
- Г. Сега в християнския си живот ние умираме, за да живеем (20-ти стих; 1 Кор. 15:31, 36; Йн. 12:24; 2 Кор. 4:11). Да умираме, за да живеем, е правилното значение на носенето на кръста (Мт. 16:24-26; *Химни*, № 622).
- Д. Преживявайки Божието поглъщане и ограбване, Павел не беше утеснен от всестранный натиск и не погина, въпреки, че беше повален. Павел не прокле деня, в който се беше родил и не каза, че предпочита да умре, отколкото да живее. Напротив, след дълги размисли Павел каза, че предпочиташе да живее за напредъка на светиите (техния растеж в живота) и за тяхната радост във вярата (тяхното наслаждение на Христос) – 2 Кор. 1:8-9; Гал. 2:20; Фил. 1:21-25.
- Е. Когато Павел търпеше притеснения за Христос (2 Кор. 12:10), той намираше удоволствие, той беше радостен и дори ликуваше в Господа заради преживяванията си (Кол. 1:24; Фил. 2:17-28).
- Ж. Павел искаше да познае Христос, силата на Неговото възкресение и общението в Неговите страдания, за да може да стане съобразен с Неговата смърт (3:10). Той прие Христовата смърт като един калъп за своя живот и намираше голямо удоволствие в това да придобива формата на Христовата смърт.
- З. Павел възвеличаваше Христос като Го живееше, било чрез живот или чрез смърт, посредством изобилното снабдяване на Духа на Исус Христос. Когато Бог създаде човека, Той искаше човекът да живее именно такъв вид живот – 1:19-21а; Бит. 1:26.
- И. Павел каза, че той винаги носеше в тялото си умъртвяването, убиването на Исус и беше предаван на смърт заради Исус, така че животът на Исус да се яви в неговата смъртна плът. Когато се намираме под убиването на Господната смърт, ние влагаме Неговия възкресенски живот в другите – 2 Кор. 4:10-12:
1. Умъртвяването на Исус в нашата обкръжаваща среда съдейства на вътрешнообитаващия Дух в убиването на нашия природен човек (нашия външен човек), състоящ се от нашето тяло и нашата душа. Докато нашият външен човек тлее в резултат на убиващата работа на смъртта, нашият вътрешен човек се обновява ден след ден чрез свежото снабдяване на възкресенския живот – 16-ти стих.
  2. Павел каза, че той умираше всеки ден (1 Кор. 15:31). Той всекидневно рискуваше да бъде убит, изправяше се пред лицето на смъртта и умираше за себе си (2 Кор. 11:23; 4:11; 1:8-9; Римл. 8:36).
  3. Прилагането на Христовата смърт и нейната ефективност се намират в съставния Дух, Който обитава в нашия дух и раздава Христовата смърт и нейната ефективност от нашия дух в нашата душа, и дори в нашето смъртно тяло – Изх. 30:22-25; Римл. 8:6, 9-11.
  4. Това раздаване е помазанието (1 Йн. 2:20, 27), а помазанието е движението на вътрешнообитаващия Дух. Нашата молитва задейства движението на вътрешнообитаващия Дух, а в това движение се намира убиващата сила.
- Й. Докато Павел преживяваше Божието поглъщане и ограбване, той каза, че нашата временна лека скръб произвежда все повече и повече една вечна тежина на слава за нас. Думата *вечна* контрастира с думата *лека*, а думата *слава* контрастира с думата *скръб* – 2 Кор. 4:16-17; Римл. 8:28-29.

К. Йов считаше скръбта на своите страдания за нещо твърде тежко, но Павел считаше своята скръб за временна и лека. Вместо да се занимаваме със скръбта си, трябва да се грижим за увеличаването на Бога като тежина на слава в нас, което се извършва чрез нашето преобразяване от една степен на слава в друга степен на слава. Единственото, което е от значение, е да притежаваме все повече и повече от Бога в себе си – Деян. 7:2; 2 Кор. 3:18; Кол. 2:19:

1. Подобно на Павел, и ние се намираме в обкръжение на страдания и натиск, което работи заедно с Духа за убиването на нашия природен човек. Трябва да съдействаме на вътрешнообитаващия Дух и да приемаме външната обстановка в духа си, душата си и тялото си, защото ние не гледаме на нещата на временната скръб, които са видими, а на нещата на вечната слава, които са невидими – Фил. 1:19-20; 2 Кор. 4:18; Евр. 11:1, 27; 2 Кор. 5:7.
2. Трябва да упражняваме духа си, за да се радваме сред нашата убиваща обкръжаваща среда (Фил. 4:4). Господното всевластие действа, за да ни поставя под убиването на Христовата смърт, така че Неговият живот да може да се проявява в нашето тяло в обновяването на нашия вътрешен човек, за да може да ни направи нови като Новия Ерусалим (2 Кор. 4:10-12, 16; 5:17; Гал. 6:15; Откр. 21:2, 5, 10).